

He olivat odottaneet kaksi päivää ja yötä. Kuuma aurinko porotti hikeä otsalle. Vuoret halkeilivat ja kuiva autiomaa lohkeili pinnoiltaan. Autiomaa oli täynnä jätettä. He tarkkailivat kannelta, toivoen edes jotain liikettä. Myöhemmin lintu liisi korkealla taivaalla, se piti outoa ääntä ja kierteli kehää. Lintu teki valehyökkäyksiä. Noor otti varsijousensa valmiiksi ja lintu syöksyi hänen poikaansa kohti, se räpytti villisti siipiään ja raateli kynsillään. Kuului värähdys ja vaimea tömähdys. "Näytä!" Noor komensi ja juoksi paikalle. Poika otti paitansa pois, hänen niskaansa ja olkaansa oli tullut viiltohaavoja. Noor vilkaisi niitä ja laittoi puhdistusainetta. Hän perkasi kummallisen linnun, sen vatsa oli täynnä muovirooskaa. Heidän aterioidessaan Noor luki heille otetta zarathustralaisista puheista. Hänen lapsensa tiesivät, että kirja oli jostain 1800-luvun loppupuolelta, eikä se edustanut heidän vakaumuksiaan. He kuuntelivat puheita lasittunein silmin ja haukotellen. Ilta alkoi sarastaa. Noor kehotti lapsiaan menemään kannen alle. Hän katsoi kiikareillaan. "Vihdoin! Johan tätä on jo tarpeeksi kauan odotettu!" hän huusi toiveikkaana yläkannelta. Massiivinen paineaalto rysähti laivan perään ja kylkiin. Kuului rusahtelua ja luiden katkeamista. Hän menetti tasapainonsa ja todisti elämänsä kamalinta kakofoniaa. Laiva työntyi vauhdilla eteenpäin ja keinui liikkeessä. Seuraavana aamuna Noorin silmäanaluset olivat mustina ja iirikset verestivät. Tytär oksenteli kannen reunan ylitse. Hänen isänsä katsoi häntä uteliaana, mutta päätti olla kysymättä mitään. Myöhemmin heidän isänsä lypsi nautoja ja pienet vasikat seurasivat miehen liikkeitä. "Olen pahoillani" mies surkutteli anelevasti. Vasikat tuijottivat häntä nääntyvillä silmillään. Hän kantoi maitoa ja sivusilmällään huomasi, että hytin ovi oli auki. Noor astui sisälle ja petasi poikansa petiä. Hän havaitsi kuivuneita tahroja, joista erittyi voimakasta hajua. Hän jähmettyi paikoilleen ja arvasi mistä oli kyse. Noor palasi pikaisin askelin takaisin kannelle ja laski maitoämpäriin. Hän otti vauhtia ja iski nyrkillä poikaansa. Hän jatkoi potkimalla Rabboa kylkiin ja kirosi zarathustralaisuuttaan. Ellinor kirkui "Ei! Älä koske häneen!" ja yritti lyödä isäänsä. Noor kääntyi ja läimäisi häntä avokämmenellä. Poika alkoi yskiä rajusti ja nieli irronneita hampaitaan. Noor murtui kyyneliin. "En tehnyt tätä kaikkea sitä varten, että te kaksi saisitte noin helvetin tyhmiä ideoita!" "Me voimme uudelleen kansoittaa tämän maan!" Ellinor intti. Hän piti kämmenellään poskeaan. "Oletko menettänyt järkesi? Te olette vittu hulluja molemmat" Noor huusi hänelle sylki lentäen. Jostain kuului valtava rysähdys, he horjahtivat ja laiva lakkasi liikkumasta. Noor katsoi laidan ylitse, mutta hänen oli vaikea erottaa massasta mitään. "Älä tee mitään hätiköityä, odota tässä!" Noor komensi ja kiiruhti alakannelle ja avasi oven. Valoa tulvi sisään ja portaiden alapäästä alkoi kuulua kaikuva kavioiden kopsetta, musta ori lähestyi keltaiset pupillit hehkuen turpa kuolassa. Hevonen hirnui ja nousi takajaloilleen. "Iisisti poika" Noor levitti käsiään rauhoittaakseen. Hän astui portaita rauhallisesti alemmas. Pimeydestä kaikui mässäyksen ääntä ja verilammikko valui hitaasti, imeytyen ja värjäten lattiaa tummaksi mahongiksi. Ori sylki verta ja yritti purra häntä. Noor kompuroi portaita pitkin takaisin kannelle. "He ovat päässeet sisälle! Eläimet ovat sairastuneet!" hän ilmoitti ja telkesi alakannen luukun. Rabbo heitti maidot hänen päälleen ja syöksyi isänsä kimpuun. Pojan hampaat upposivat syvälle lihaan. Noor ulvoi kivusta ja takoi nyrkillään Rabboa kylkeen. Hän tarttui poikaansa kaulasta ja puristi voimalla. Ellinor kiljui ja hakkasi isäänsä. "Päästä irti!" hän vaati. Noor tarttui Ellinoria kädestä ja paiskasi hänet sivuun. Ellinor horjahti ja löi päänsä kaiteeseen. Poika rimpuili voimakkaasti maassa, hänen kasvonsa menivät sinertäviksi. Lopulta hänen kehonsa antoi periksi. Noor nousi hänen päältään ja vaipui shokkiin. Alakantta vasten kuului nyt voimakasta jyskettä, ovea vasten taottiin kuin kuumaa rautaa. Rabbon keltaisesti liekehtivät pupillit paljastuivat avautuneiden silmäluomien takaa. Pojan keho alkoi kouristelemaan ja hän sätki kuin kala kuivalla maalla. Noor havahtui ja latasi joutaan. Rabbo nousi lattialta luikerrellen kuin käärme. Hän meni Ellinorin luokse, nosti tämän maasta ja levitti siipensä. Noor tähtäsi

häntä verestävillä silmillään. ”Et ole poikani! Ja ette mene minnekkään!” mies jyrähti. Kuului jälleen värähdys, Rabbo nappasi nuolen lennosta ja katkaisi sen. Hän räpytti siipiään ja hyppäsi kannen reunan ylitse Ellinor käsivarsillaan. Mies heitti povitaskussa säilyttäneensä kirjan heidän peräänsä ja tilitti katkerana ”Haluan, että lapsenne syntyy kuolleena!” Alakannen ovi lensi saranoiltaan. Musta ori kiihdytti laukkaan keltaisena hehkuvine pupilleineen, vasikoiden heleän sävyinen ammuminen seuranaan. Noor paiskasi jousensa ja kirkui kauhun sanelemana.